

Ὁ συγγραφεὺς φαίνεται ἐπωφεληθεὶς ἐκτὸς ἄλλων δημοσίων μνημείων ἐτι καὶ ἱστορικὰ συγχρόνων τε καὶ προγενεστέρων συγγράμματα, ἴσως δὲ καὶ Ἑλληνικά, διότι προδίδει γνῶσιν τῆς Ἑλληνικῆς. Μικροῦ δὲ ὄντος τοῦ ποσοῦ τῶν περιωθέντων εἰς ἡμᾶς ἀποσπασμάτων, καὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν οὗτος οὐχὶ καλῆς, ὁμολογητέον ὅτι πολλά τινα ἱστορικῶς περίεργα δὲν ἐξάγονται, ἀλλ' ὅμως διαχέουσι νέον τι φῶς εἰς τινὰ τοῦλάχιστον γεγονότα, μάλιστα εἰς τὰ τοῦ Κιμβρικοῦ πολέμου. Ὅθεν καὶ ὁ Μόμμσεν (ὅστις μετὰ τοῦ Βερνάου συντέλεσε καὶ εἰς ἀποκατάστασιν τοῦ ἐκδοθέντος κειμένου) ἐπωφελήθη ἤδη τὰ ἀποσπάσματα ταῦτα εἰς τὴν 6^{αν} ἐκδοσιν τοῦ 6^{ου} τόμου τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοῦ ἱστορίας. Πλειοτέραν δὲ βεβαιῶς φιλολογικὴν σημασίαν ἔχουσι τὰ ἀνακαλυφθέντα, καὶ παρέχουσιν ἐλπίδα ὅτι καὶ πλειότερα αὐτῶν μέρη ἴσως εὑρεθῶσι, πιθανῶς δὲ καὶ ἄλλα τέως ἀγνοούμενα τῆς ἀρχαιότητος συγγράμματα. Συνεχῆ δὲ ὅπως οὖν γίνονται τὰ ἀποσπάσματα ταῦτα μάλιστα ἀπὸ τοῦ 106 π. Χ. ἔτους καὶ ἐξῆς. Τέρατα δὲ καὶ σημεῖα καὶ αἱ αὐτῶν ἀποδιοπομπήσεις εἶναι πλείστα ὅσα ἐν τῇ διηγέσει, καὶ ἀναγράφονται μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας ὥς καὶ αἱ σπουδαιόταται τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν πράξεων· ἀλλὰ τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἐν τῇ Αἰτίᾳ γίνεται, ὥς γνωστόν.

Τοσαῦτα ἡμεῖς ἐκ τοῦ μακροτέρου Γερμανικοῦ ἔρθρου ἠρύσθημεν καὶ παραθέτομεν τοῖς Ἕλλησι. Ἄν δὲν δυνάμεθα κατὰ τὸ παρὸν νὰ συνανακαλύπτωμεν καὶ νὰ συναφευρίσκωμεν μετὰ τῶν ἐν τῇ Δύσει Εὐρωπαϊῶν, ἃς προσέχωμεν τοῦλάχιστον εἰς τὰ γυναικῶν αὐτῶν ἔργα καὶ ἃς ἐπικροτῶμεν. Νομίζομεν δὲ ὅτι ἂν ἡ ἡμετέρα Κυβέρνησις ἀπεφάσιζε ν' ἀναλίσκη ποσὸν τι ἐτησίως οὐχὶ μέγα εἰς ἀποστολὰς ἐπιστημόνων Ἑλλήνων κατὰ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ἔθελε δαπανῆσαι οὐχὶ ματαίως τὰ ἐθνικὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ ὠφέλειά τις καὶ δὴ καὶ δοξα εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἔθελε προσοφθῇ. Ἄνδρες κατὰλληλοι δὲν λείπουσι, τὰ μέσα μόνον τὰ χρηματικά δὲν χορηγοῦνται.

Κ.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΚΙΝΑ.

—ooo—

Πενθηκορεὶ σχεδὸν ἐν Κίνᾳ ὁ οἰκογενειάρχης τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγεννήθη θυγάτηρ· δυστυχῶς ὅμως καὶ τῶν ἡμετέρων πολλοί, εἰ καὶ χριστιανοί, πράττουσιν ὥς οἱ Κινέζοι, λησμονοῦντες ὅτι ὁ Θεὸς ὁ δίδων θυγατέρας φροντίζει καὶ περὶ αὐτῶν.

Ἄμα γεννηθεῖσα ἡ κόρη τίθεται καταγῆς ἐντὸς ῥακῶν, καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τῶσαν ἐλίγον φροντίζουν περὶ αὐτῆς ὅσον νὰ μὴ ἀποθάνῃ. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν, λαμδάνων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας ὁ πατὴρ τὴν φέρει εἰς τὴν αἰθουσαν τὴν προσδωρι-

σμένην εἰς τὴν λατρείαν τῶν προπατόρων, καὶ τὴν ἀφιεροῖ εἰς αὐτούς. Συνοδεύεται δὲ καὶ ὑπὸ τινῶν φίλων, τῶν μὲν φερόντων πλίνθους, τῶν δὲ κεράμους, τοὺς ὁποίους κρατοῦσι παρὰ τὸ πρόσωπον τοῦ βρέφους δι' ὅλης τῆς τελετῆς τῆς καθοσιώσεως.

Πάντα δὲ ταῦτα εἰσὶν ἐμφαντικά· τὸ πένθος διὰ τὴν γέννησιν τῆς κόρης, ἐνῶ ὅταν γεννηθῇ υἱὸς τελοῦνται χαρὰι, τὰ ῥάκη εἰς τὰ ὁποῖα ῥίπτεται, ἢ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐγκατάλειψις, τὰ βίνχυστα σκεῦη μεθ' ὧν συνοδεύεται, πάντα ταῦτα σημαίνουσιν ὅτι ἡ γυνὴ θέλει εἰσθῆαι ἀντικείμενον καταφρονήσεως καὶ ἀποστροφῆς, ἐὰν δι' ἐναρέτου διχγωγῆς δὲν βιάσῃ τοὺς ἄλλους νὰ τὴν τιμήσωσιν.

Ὅταν τὰ βρέφη γίνονται ἑπταετῆ, χωρίζονται τὰ ἄρρενα ἀπὸ τῶν θηλέων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, οὐδ' ἐπιτρέπεται πλέον αὐτοῖς νὰ συγκαθίσωσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ψιάθου καὶ νὰ συμπαύωσιν. Ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἐκείνης ἡ νέα καταδικάζεται εἰς τὸν γυναικωνίτην, ὑπὸ τὸν ἀγρυπνον ὀφθαλμὸν τῆς ἰδίας μητρός· καὶ εἴ ποτε ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, κάθηται ἐντὸς φορείου κεκαλυμμένην ἔχουσα τὴν ὄψιν, διότι οὕτ' αὐτὴ συγχωρεῖται νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον ἄνδρα, οὔτε ἄνὴρ νὰ ἴδῃ αὐτὴν πρὸ τοῦ γάμου. Ἡ ἀγωγή τῶν κορασίων ἀντίκειται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰς μητέρας. Κατὰ τοὺς Κινέζους, ἀγωγή ἀρμύζουσα εἰς γυναῖκα δὲν εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος ἢ αἱ μαθήσεις, ἀλλ' ἡ σεμνότης, ἡ ἀπεράθως αὐστηρότης τῶν ἠθῶν καὶ ἡ σωφροσύνη. Οἱ ἠθολόγοι τῆς Κίνας ἀξιοῦσιν ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἐκπαιδευθῇ ἐπιμελῶς· ἀλλὰ παιδεύειν ἐννοοῦσι τὸ νὰ γινώσκῃ κάλλιστα ὅλους τοὺς κλάδους τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, ὥς καὶ τὴν τέχνην τοῦ νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα τῆς. Ὁ ἄνθρωπος, λέγουσι, δύναται νὰ σπουδάζῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς, νὰ ἐξοικειωθῇ μετὰ πάσης ἐπιστήμης καὶ φιλολογίας, καὶ νὰ γίνῃ ἐπίσημος σοφός· ἀλλ' ἡ γυνὴ οὕτε δύναται οὔτε πρέπει νὰ μιμῆται τὸ παράδειγμα τοῦτο· τότε δὲ μόνον ὀφείλει νὰ μελετᾷ ὅσους ἔχει εὐκαιρίαν. Ἡ συνήθης αὕτη μελέτη πρέπει νὰ ᾔναι ἡ περὶ τῆς ἰδίας διαγωγῆς, ἡ περὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ ἡ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων τῆς. Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ὑπατάσσεται εἰς πάσας τὰς φαντασιοκοπίας τοῦ συζύγου τῆς καὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ· χρεώσται νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἀνδραδέλφους καὶ τὰς ἀνδραδέλφους τῆς, καὶ νὰ μὴν ἀντιτάσσεται πώποτε εἰς τὰς γνώμας καὶ τὰς δοξασίας των. Ἄλλ' οὔτε νὰ ζηλεύῃ τὰς ἄλλας γυναῖκας τοῦ ἀνδρός τῆς πρέπει. Ἐὰν ἀποκτήσῃ τέκνα, πρὸς μὲν τὰ ἄρρενα πρέπει νὰ ἐμπνεύσῃ ἀρχὰς τιμιότητος καὶ νὰ τὰ διδάξῃ νὰ γίνωσιν ὠφελίμα, τὰ δὲ θήλεα νὰ καταστήσῃ ἐνάρετα καὶ εὐπειθῆ. Ἀνάγκη δὲ νὰ ᾔναι καὶ ἀγαθὴ καὶ ἐπισεικὴ κατὰ τὰς σχέσεις αὐτῆς μετὰ τῶν ὑποδεεστέρων. Ἐὰν ἐπιμεληθεῖσα εἰς τὸ ἄκρον ἀπέκτησε σοφίαν, χρεώσται νὰ ἀποφεύγῃ ἐπιμελῶς πᾶσαν ἐπίδειξιν, διότι ἡ ματαιότης καὶ ἡ σχολαστικότης εἶναι ἀνυπόφορα παρὰ ταῖς γυναῖκιν· οἱ δὲ Κινέζοι προτιμῶσι νὰ βλέπωσι τὰς ἰδίας συζύγους ἀσχολουμένους εἰς ἔργα γυναικεῖα, εἰς τὸ νὰ νήθωσι,

παράδειγματος χάριν, παρὰ νὰ τὰς ἀκούωσι φιλο-
λογούσας.

Ἰδοὺ ἀποφθέγματα τινὰ περὶ τῶν γυναικῶν

α Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ φύλαξ τῆς ἀθωότητος τῶν
γυναικῶν, μὴ ἐπιτρέπουσα αὐταῖς τὴν ἀργίαν· πρῶ-
ται δὲ ὅλου τοῦ ἔτους ἃς ἀρχῶνται τοῦ ἔργου, καὶ
τελευταῖαι ἃς ἀναπαύονται.

» Ἡ κόρη πρέπει νὰ ᾔηται πάντοτε πλησίον τῆς
μητρός της ὅπως καὶ ἡ σκιά ταύτης. Αἱ κενόσπουδοι
ἀναγνώσεις καὶ αἱ ἐρωτοτροπίαί εἰναι τόσῳ μᾶλλον
ἐπικίνδυνοι, καθόσον οἱ νέοι ἐπιδίδονται ἐνθερμότε-
ρον εἰς αὐτάς.

» Ἡ σιωπὴ, ἡ σεμνότης, ἡ πραότης καὶ ἡ συ-
στολή εἶναι οἱ ἀληθεῖς στολισμοὶ τοῦ κάλλους· ἡ εὐ-
πείθεια, ἡ ὑπομονή, ἡ φιλοπονία, τὸ πρὸς τοὺς γο-
νεῖς σέβας καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἀγάπη μιᾶς
νέας, εἶναι τὰ μεγαλεῖτερα στηρίγματα τῆς ὑπαλή-
ψεως της.

» Εἰς ὁποίαν πάλιν καὶ εἰς ὁποῖον ἀγῶνα ὑπο-
βάλλεται ἡ φιλαυτία τῆς γυναικὸς, ὁπόταν πρόκει-
ται νὰ κύβη τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θέλησιν τῆς πεν-
θερᾶς, ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν γυναικαδέλφην.
Ἀλλὰ καὶ πόσον γλυκὺ τὸ ν' ἀγαπᾶται τις παρ' ὅ-
λου τοῦ κόσμου!

» Ἡ φρόνιμος γυνὴ οὐδὲν τῶν ἀφαιρώντων τὴν
οἰκονομίαν τῆς οἰκίας της θεωρεῖ ἀνάξιον αὐτῆς. Καὶ
ὕφαινει καὶ ῥάπτει, καὶ φροντίζει περὶ καθαρότη-
τος, καὶ καύχημά της θεωρεῖ νὰ ὑπηρετῇ τὸν σύ-
ζυγόν της καὶ νὰ παρασκευάζῃ τὸ γεῦμά του!

Ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐφαρμόζονται τοιαῦτα γνωμικά,
βεβαίως δὲν εἶναι βάρβαρος ὅπως διασύρεται σή-
μερον. Εἰς ὅλα τὰ ἀπολίτιστα ἔθνη αἱ θυγατέρες
εἶναι δοῦλαι ἢ μᾶλλον ἀνδράποδοι τῶν ἰδίων πα-
τέρων, οἵτινες ἀποφασίζουσι τυραννικῶς περὶ τῆς
τύχης αὐτῶν. Εἰς τὴν Κίνα ὁμοῦς ἄλλως ἔχει τὸ
πρᾶγμα. Καὶ μὲν ἀπαίτεται, ὡς εἰκός, ἡ συγκα-
τάθεσις τῶν γονέων ὅσας προέκειται νὰ ὑπανδρευθῇ
ἡ νέα, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀκούουσι τὴν γνώμην ταύ-
της καὶ συμβουλεύονται τὴν κλίσιν της ἵνα μὴ ἀπο-
φανθέντες δεσποτικῶς, καταστήσωσιν αὐτὴν δυστυ-
χῇ. Ὑποθέτομεν ἄρα ὅτι αἱ νέαι λαμβάνουσιν ἀγω-
γὴν συνετὴν, καθοδηγοῦσαν αὐτάς εἰς τὸ καθήκον
καὶ τὸ ἀληθές συμφέρον.

Ἰδοὺ δὲ καὶ πῶς τελοῦνται ἐν Κίνᾳ τὰ τοῦ γάμου.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—ooo—

Εἰ μὲν ἦν μαθεῖν ἂν δεῖ παθεῖν
Καὶ μὴ παθεῖν, καλὸν ἦν τὸ μαθεῖν.

Εἰ δὲ δεῖ παθεῖν ἂν δεῖ μαθεῖν,
Τί δεῖ μαθεῖν; παθεῖν γὰρ χρή.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἄν ᾔην δυνατόν νὰ μάθω
Ὅσα πρέπει καὶ νὰ πάθω,
Χωρὶς ὁμως νὰ τὰ πάθω,
Καλὸν ἦτον νὰ τὰ μάθω.

Πλὴν ἂν πρέπει νὰ τὰ πάθω
Διότι πρέπει νὰ τὰ μάθω,
Τίς ἢ χρεῖα νὰ τὰ μάθω
Ἀφοῦ πρέπει νὰ τὰ πάθω;

Ζάκυνθος. Κατὰ Δεκέμβριον, 1857.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΟΡΑΗ.

(Ἰδὲ φολ. 182 καὶ 183.)

Τιμιώτατε κύριε Τουμπάζη

Ἡ παροῦσά μου ἐπιστολὴ θέλει σοῦ ἐγγχειρισθῇ
ἀπὸ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον, ἢ ἐντάμα καὶ τοὺς δύο μου
φίλους, κυρίους Πίγκολον καὶ Κανέλλον, νέους στο-
λισμένους μὲ παιδείαν, καὶ τῆς παιδείας τὴν πολὺ
χρησιμωτέραν φρόνησιν, καὶ προθύμους νὰ μεταχει-
ρισθῶσι καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν παιδείαν των εἰς
τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγῶνας. Σὲ γράφω, ὅχι διὰ
νὰ τοὺς συστήσω (ἐπειδὴ χρεῖαν συστάσεως δὲν ἔ-
χουν), ἀλλὰ διὰ νὰ σοῦ τοὺς γνωρίσω, καὶ νὰ τοὺς
κάμω διὰ μέσου σου καὶ εἰς τοὺς ἄλλους γνωστούς.
Πλειότερα δὲν ἔχω δύναμιν νὰ σε γράψω. Βλέπεις
ὅτι οὐδ' ὀλίγους στίχους μὲ συγχωρεῖ τὸ βαθύ μου
γῆρας νὰ χαράξω, χωρὶς νὰ τοὺς ἀσχημίσω μὲ σφάλ-
ματα τῆς μνήμης μου (*). Σ' εὐχομαι ἀπὸ ψυχῆς
τὸ γῆράς μου χωρὶς τὰ σφάλματά του!

Τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ μοῦ ἐζήτησες ἐπιστολὴν
διὰ τοῦ κυρίου Γλαράκη, ἔμαθα ὅτι τὴν ἔλαβες.

Ἐκ Παρισίων, 5 Ἰουνίου, 1822.

Εἰς τὰς προσταγὰς σου πρόθυμος ὃ

Α. ΚΟΡΑΗΣ.

Πρὸς τὸν κύριον * * * Τουμπάζην
Εἰς Ἰδραν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Τοῦ φυλλαδίου ΡΠΔ'.

Σελ. 367 — στήλ. α. — στίχ. 5 — γρ. Ἰπ-
πότην Πινδεμόντην. Σελ. 368 — στήλ. α. — στ.
26 — γρ. τῆς παραχωρητάσας τὴν . . . Σελ. 369 —
στήλ. α. — στίχ. 37 — γρ. Ἰπ. Γεραρδίνην —
καὶ στίχ. 54 — γρ. τῶν τελευταίων.

(*) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Σφάλματα ἐννοεῖ λέξιν τινὰ τὴν ὁποίαν γρά-
ψας μετὰ τὸ « τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγῶνας, » εἰσεγεν ἑαυτά.